

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/393/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4214208634
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Radošická Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2016:4214208634.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v právnej žalobcu: Orange Slovensko, a. s., so sídlom Bratislava, Metodova 8, IČO: 35 697 270, zastúpený Bobák, Bollová a spol., s. r. o., advokátska kancelária, so sídlom Dr. VI. Clementisa 10, Bratislava, proti žalovanej: Y. O., nar. XX. XX. XXXX, bytom S. XXX, C., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovanej: Združenie na ochranu spotrebiteľov OBRANA, Park Angelinum 2, Košice, IČO: 42 326 923, zastúpený Mgr. Petrom Masarovičom, advokátom, so sídlom Park Angelinum 2, Košice, o zaplatenie 474,11 eura s príslušenstvom, o odvolaní vedľajšieho účastníka na strane žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 31. októbra 2014 č. k. 13C/197/2014-71 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania vedľajšieho účastníka na strane žalovanej **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh vedľajšieho účastníka na vylúčenie časti návrhu žalobcu, prevyšujúcej sumu 268 eur, na samostatné konanie. Ďalším výrokom zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 214,51 eura spolu s 9% úrokom z omeškania ročne zo sumy 214,51 eura od 03. 07. 2012 až do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Návrh v časti prevyšujúcej sumu 214,51 eura, ako aj v prevyšujúcej časti úroku z omeškania zamietol. Posledným výrokom o trovách konania rozhodol tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil aplikáciou ustanovení § 2 písm. a/, b/, § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z., § 52, § 420 ods. 1, § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 42 ods. 1, § 43 ods. 1, 2, § 43 ods. 3 písm. c/, § 43 ods. 5 zákona č. 610/2003 Z. z. Uvedol, že z predložených listinných dôkazov mal za preukázané, že medzi účastníkmi konania došlo dňa 18. 02. 2008 a 03. 10. 2007 k uzavretiu zmluvy o pripojení v znení ich dodatkov z 07. 07. 2010. Uvedené zmluvy v znení dodatkov súd považoval za zmluvu o pripojení podľa § 43 ods. 1 zákona č. 610/2003 Z. z., ktorá je s poukazom na predmet činnosti žalobcu ako mobilného operátora aj zmluvou spotrebiteľskou podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Súd teda zmluvný vzťah účastníkov konania posudzoval nielen ako záväzok zo spotrebiteľskej zmluvy, ale aj podľa ustanovení § 42, § 43 zákona č. 610/2003 Z. z., pričom mal za preukázané, že žalovaná ako spotrebiteľ riadne a včas nezaplatila faktúry žalobcu - mobilného operátora, ktorý jej účtoval aj mesačné poplatky a čerpané hlasové a nehlasové služby spolu s poplatkom za odpojenie, to všetko v úhrnnej výške 214,51 eura. Z uvedeného dôvodu súd návrh žalobcu v tejto časti považoval za dôvodný. Súd návrh žalobcu v časti o zaplatenie náhrady škody vo výške 268 eur nepovažoval za dôvodný. V danom prípade si žalobca uplatnil nárok na náhradu škody podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorej predpokladom je vznik škody, ako aj protiprávne konanie a príčinná súvislosť medzi škodou a protiprávnym konaním. Podľa tvrdení žalobcu, tomuto vznikla škoda vo výške rozdielu medzi akciovou a trhovou cenou žalovanou zakúpených MT protiprávnym konaním žalovanej, ktorým podľa žalobcu je neplnenie si zmluvných povinností žalovanou. Prípadné odpojenie žalovanej po uzavretí zmluvy o pripojení je následkom neplnenia si zákonnej, ale aj zmluvnej povinnosti žalovanej, určenej v § 42

ods. 4 písm. b/ zákona č. 610/2003 Z. z. v znení účinnom v čase vzniku zmluvných vzťahov medzi účastníkmi konania na základe dodatkov z 07. 07. 2010. Odpojenie žalovanej žalobcom súd považoval za dočasné prerušenie poskytovania verejnej služby podľa § 42 ods. 1 písm. d/2 zákona o elektronickej komunikácii. Dočasné prerušenie poskytovania verejnej služby žalobcom však nemá za následok zánik zmluvy o pripojení, keďže tento dôvod nie je uvedený v § 43 ods. 3 zákona o elektronickej komunikácii a ani vo Všeobecných podmienkach žalobcu. Preto dočasné prerušenie poskytovania verejnej služby žalobcom nemá vplyv na dobu viazanosti žalovanej. Z uvedeného je zrejmé, že zmluvný vzťah na základe každej zmluvy o pripojení v znení jej dodatku medzi účastníkmi konania stále trvá, keďže žalobca nepreukázal, že zmluva o pripojení zanikla niektorým zo spôsobov predpokladaných v § 43 ods. 3 zákona č. 610/2003 Z. z. Predmetom každého dodatku k zmluve o pripojení bola aj kúpna MT žalovanou za účastníkmi zmluvného vzťahu dohodnutú kúpnu cenu. Z takto formulovaného predmetu zmluvy o pripojení nie je zrejmý vznik škody žalobcu, keď účastníci zmluvy sa dohodli na cene predmetu zmluvy, po uplatnení zľavy z jeho spotrebiteľskej ceny, v konkrétnej výške 1 eur s DPH, a to bez ohľadu na pultovú cenu totožného MT v iných zmluvných vzťahoch. Poskytnutie zľavy nie je v predmete dodatku k zmluve o pripojení viazané na žiadnu podmienku, ani na viazanosť žalovanej zotrvať v zmluvnom vzťahu so žalobcom po dobu 24 mesiacov. Preto v danom prípade prípadná zľava z kúpnej ceny nie je škodou žalobcu a nie je ani plnením nad rozsah predmetu zmluvy o pripojení, ale zľavnená cena MT je dohodnutým predmetom zmluvy. Správnosti tohto záveru nasvedčuje aj simulovaná situácia, keď v prípade neodstrániteľnej vady žalovanou zakúpeného MT a odstúpenia žalovanej od zmluvy o pripojení, by žalovanej vznikol nárok len na vrátenie tej sumy za vadný mobilný telefón, ktorú plnila ona žalobcovi pri jeho zakúpení. Prípadné poukazovanie žalobcu na ustanovenie čl. 3 bod 3.7 každého z Dodatkov je nepostačujúce na preukázanie splnenia podmienok zodpovednosti žalovaného za škodu podľa § 420 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, resp. preukázania vzniku škody. Z takto formulovaného zmluvného ustanovenia nie je zrejmá ani výška zľavy žalovanou zakúpeného MT a nie je zrejmá ani spotrebiteľská cena príslušného MT, ako aj nie je zrejmý moment vzniku škody. Moment vzniku škody vo výške 268 eur predstavujúcou tvrdý rozdiel medzi akciovou cenou každého z dvoch MT, ktoré žalovaná zakúpila za cenu po 1 eur s DPH, pričom ich bežná maloobchodná cena mala byť 50 eur, resp. 220 eur, nie je taktiež zrejmý. Žalobca v konaní nepreukázal, že žalovaná ako účastník nedodrжала záväzok zo zmluvy o pripojení v znení dodatku, teda záväzok užívať služby poskytované žalovanej prostredníctvom oboch SIM kariet po dohodnutú dobu (24 mesiacov), keďže to bol žalobca, ktorý žalovanú odpojil, a tak žalovanej znemožnil užívať služby žalobcu prostredníctvom pridelených SIM kariet. Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že žalobca síce preukázal protiprávne konanie žalovanej, spočívajúce v neplatení faktúr za služby dodané žalobcom na základe zmluvy o pripojení, ale nepreukázal vznik škody, teda zmenšenie svojho majetku o 268 eur v dôsledku uvedeného protiprávneho konania žalovanej, najmä keď suma neuhradených faktúr bola žalobcovi prisúdená. Žalobca v konaní nepreukázal ani moment vzniku tvrdenej škody a neunesol ani dôkazné bremeno preukázania príčinnej súvislosti medzi nehradením faktúr žalovanou a škodou. S poukazom na uvedené súd návrh žalobcu v časti žalovanej náhrady škody vo výške 268 eur zamietol ako nedôvodný. Pretože žalovaná svoj dlh (titulom nezaplatenia ceny poskytnutých služieb) riadne a včas neuhradila, dostala sa do omeškania s jeho plnením. Súd uplatnený nárok žalobcu na úrok z omeškania z prisúdenej sumy považoval s poukazom na § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a § 3 vládneho nariadenia č. 87/1995 Z. z. za dôvodný, keď k 03. 07. 2012, kedy boli všetky žalovanou neuhradené faktúry žalobcu nepochybne po splatnosti, bola úroková sadzba ECB 1 %, pričom žalobcovi vznikol nárok na úrok z omeškania o 8 percentuálnych bodov vyšší. Súd návrh žalobcu na úrok z omeškania v časti nepriznanej náhrady škody zamietol, keďže žalobca nepreukázal dôvodnosť svojho nároku na uvedenú časť žalovanej istiny, a tak sa žalovaná nemohla ani dostať do omeškania s jej úhradou. V spore bol žalobca len čiastočne úspešný (45,24%), pričom neúspech žalobcu v časti istiny, ale aj v časti úroku z omeškania, je úspechom žalovanej, ktorý sa odrátava od úspechu žalobcu. Preto súd o náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 OSP tak, že žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania. Vedľajší účastník, hoci v konaní zostáva treťou osobou, má rovnaké práva a povinnosti ako účastník (§ 93 ods. 4 OSP), ku ktorému sa pridružil. Je síce pravdou, že vedľajší účastník na strane žalovanej oznámil svoj vstup do konania, len čo sa týka náhrady škody vo výške 268 eur, avšak takýto postup nemá oporu v žiadnom procesnoprávnom ustanovení. Z ustanovenia § 93 ods. 1 až 4 OSP vyplýva právo vedľajšieho účastníka vstúpiť do konania, pričom do konania môže vstúpiť v ktorejkoľvek fáze konania, ale zákon nepredpokladá, že by vstúpil do konania len o časti návrhu. Nie je ani pravdou, že by si žalobca v tomto konaní uplatnil viacero nárokov. Nevyplýva to ani z navrhnutého znenia petitu, z ktorého naopak vyplýva, že žalobca si uplatnil jeden nárok, a to nárok na zaplatenie sumy 474,11 eura s príslušenstvom. Z uvedeného dôvodu súd ani nemohol vyzvať žalobcu na zaplatenie viacerých

súdnych poplatkov za viacero, vedľajším účastníkom na strane žalovaného tvrdených nárokov, keďže nešlo o spoločné konanie viacerých právnych vecí, ale v danom konaní ide o jednu právnu vec, a to zaplatenie sumy 474,11 eura s príslušenstvom. Poukazovanie vedľajšieho účastníka na rozhodnutia najvyššieho súdu R 28/1970, či R 53/1993, resp. uznesenie sp. zn. 4MCdo 20/2010 je nenáležitú, keď v uvedených konaniach bolo nepochybne predmetom spoločného konania viacero nárokov. Pokiaľ teda vedľajší účastník vstúpil do konania 13C/197/2014, stal sa tým vedľajším účastníkom pre celé konanie o zaplatenie 474,11 eura s príslušenstvom, vedeného pod uvedenou spisovou značkou a nestal sa účastníkom konania len v časti o náhradu škody. Tomu nasvedčuje aj skutočnosť, že za účelom priznania náhrady trov konania vedľajší účastník na strane žalovanej navrhol vylúčiť na samostatné konanie časť návrhu žalobcu, prevyšujúcu sumu 268 eur, ktorou si žalobca uplatnil nárok na zaplatenie ceny poskytnutých služieb. Uvedený návrh vedľajšieho účastníka súd pre jeho nedôvodnosť s poukazom na § 112 ods. 2 OSP zamietol.

Proti tomuto rozsudku v časti výroku o trovách konania týkajúcich sa vedľajšieho účastníka podal v zákonnej lehote odvolanie vedľajší účastník na strane žalovanej, domáhajúc sa jeho zmeny tak, že žaloba bude zaviazaný zaplatiť mu náhradu trov konania vo výške 62,56 eura, na účet jeho právneho zástupcu Mgr. Petra Masaroviča. Súčasne si uplatnil i náhradu trov odvolacieho konania vo výške 19,66 eura. Vo vzťahu k právnomu záveru súdu prvého stupňa, že zákon nepredpokladá vstup vedľajšieho účastníka len do časti konania a k rozhodnutiu o trovách konania v zmysle ustanovenia § 142 ods. 2 OSP poukázal na uznesenie KS v Prešove č. k. 3Co/73/2013 zo dňa 03. 07. 2013, v ktorom súd vyjadril právny názor, že nevidí dôvod, prečo by vedľajší účastník, ktorého predmetom činnosti je ochrana spotrebiteľa pred uplatňovaním nekalých podmienok nemohol do konania vstúpiť len v tej časti uplatňovaného nároku, v ktorom považuje nárok za uplatňovaný v rozpore s právom na ochranu spotrebiteľa. Ako vedľajší účastník vstúpil do konania na podporu spotrebiteľa len v rozsahu, v ktorom boli žalobcom porušované spotrebiteľské práva, a v tejto časti bol plne úspešný, pričom rozsah pôsobenia v konaní o viacerých nárokoch mohol určiť až po oboznámení sa so žalobou. O samostatnosti žalobcom uplatňovaných nárokov a ich rozdielnom právnom základe svedčí aj posudzovanie týchto nárokov z hľadiska plynutia premičacej doby. Ďalej poukázal na rozhodnutia NS SR č. R 28/1970, R 53/1993 a 4MCdo 20/2010. Rovnako poukázal i na rozhodnutie KS v Banskej Bystrici č. k. 16Co/182/2013 zo dňa 23. 10. 2013 a KS v Košiciach č. k. 10Co/105/2012 zo dňa 20. 11. 2013, v ktorých odvolacie súdy judikovali, že prvostupňové súdy tým, že vo veci rozhodli o náhrade trov vedľajšieho účastníka konania v zmysle § 142 ods. 2 OSP postupovali nesprávne. Vedľajší účastník na strane žalovanej mal v konaní voči žalobcovi v časti, v ktorej namietal porušenie práv spotrebiteľa, plný procesný úspech, t. j. vo výške 268 eur, z ktorého vychádzal i právny zástupca pri určení trov právneho zastúpenia v podaní zo dňa 16. 09. 2014, a vzhľadom na jeho procesný úspech vo vzťahu k žalobcovi mu mal prvostupňový súd priznať plnú náhradu ním vyčíslených trov konania. Vo vzťahu k účelnosti trov právneho zastúpenia poukázal na čl. 47 Ústavy SR a ustanovenia § 93 ods. 4 OSP a na realizáciu ústavného práva na právnu pomoc pred súdmi. V zmysle rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-279/09 združenie na ochranu spotrebiteľa má právo na advokáta, ako aj na náhradu trov konania.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu vedľajšieho účastníka na strane žalovanej uviedol, že rozsudok súdu prvého stupňa považuje za vecne správny a vydaný v súlade so zákonom. Poukázal na to, že združenie nevykonáva žiadne úkony vyplývajúce z jeho predmetu činnosti okrem podaní na súdy, s dodávateľmi nekomunikuje o zmluvných podmienkach, necháva sa iba zastupovať v súdnych konaniach prostredníctvom advokátov, pretože samo nie je spôsobilé takúto činnosť vykonávať, hoci bolo za týmto účelom založené a po vstupe do konaní vykonáva prostredníctvom advokátov opakujúce sa jednoduché úkony, za ktoré si účtuje trovy právneho zastúpenia, ktoré sú často neúčelné a iba formálne, vzhľadom na jednoduchosť úkonov a ich opakovanie sa. V tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 142 ods. 1 OSP a na to, že súd prizná úspešnému účastníkovi náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva. V tomto prípade možno úkony advokátov, ktorí zastupujú občianske združenia, považovať za tzv. formulárové úkony, keďže sú v každom prípade rovnaké a podávajú sa hromadne. Vzhľadom na skutočnosť, že uvedené „formulárové“ podania na súdy sú opakujúce sa a predmet sporov sa týka peňažného plnenia vyplývajúceho z rovnakých právnych nárokov, tak nie je účelným uplatňovaním trov konania uplatňovanie náhrady trov advokáta.

Krajský súd v Nitre ako odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti, týkajúcej sa náhrady trov konania vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovanej podľa § 212

ods. 1 OSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti je potrebné podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdiť.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou proti žalovanej domáhal vydania platobného rozkazu, ktorým by súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu sumu 474,11 eura s príslušenstvom pozostávajúcu z uplatneného nároku žalobcu na neuhradené poskytnuté elektronické komunikačné služby (vrátane poplatku za odpojenie) v celkovej výške 206,11 eura (súd prvého stupňa nesprávne uviedol sumu 214,51 eura) a z uplatneného nároku na zaplatenie náhrady škody vo výške 268 eur. Podaním zo dňa 07. 08. 2014 (doručeným súdu prvého stupňa dňa 11. 08. 2014) oznámil vstup do konania vedľajší účastník - Združenie na ochranu spotrebiteľov OBRANA, Park Angelinum 2, Košice a žiadal o zaslanie žaloby s príslušnými prílohami, resp. už vydanými rozhodnutiami. Následne, po doručení žaloby, podaním zo dňa 16. 09. 2014 (doručeným súdu prvého stupňa dňa 17. 09. 2014) vedľajší účastník na strane žalovanej oznámil, že do konania vstupuje ako vedľajší účastník na strane žalovanej, len čo sa týka uplatňovanej náhrady škody vo výške 268 eur a súčasne zaslal súdu písomné vyjadrenie k veci samej. Dňa 31. 10. 2014 súd prvého stupňa vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom.

Primárnym z hľadiska posúdenia nároku vedľajšieho účastníka na náhradu trov konania bolo posúdenie toho, či vedľajší účastník môže vstúpiť len do ním vymedzenej časti súdneho konania, tak ako to v tomto prípade tvrdil vedľajší účastník na strane žalovanej, a následne, z hľadiska jeho plného úspechu v časti, v ktorej podľa jeho udania vstúpil do konania, sa domáhal vo vzťahu k žalobcovi náhrady trov konania titulom trov právneho zastúpenia.

Podľa § 93 ods. 2 OSP ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Podľa § 93 ods. 3 OSP (v znení účinnom do 31. 12. 2014) do konania vstúpi buď z vlastného podnetu, alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. O prípustnosti vedľajšieho účastníctva súd rozhodne len na návrh.

Podľa § 93 ods. 4 OSP v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po zvážení všetkých okolností.

Možnosť Združenia na ochranu spotrebiteľov OBRANA vystupovať ako vedľajší účastník na strane žalovanej vyplýva priamo zo zákonnej úpravy uvedenej v ustanovení § 93 ods. 2 OSP. Keďže ustanovenie § 93 ods. 4 OSP výslovne upravuje, že vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva ako účastník, z toho možno vyvodiť taký záver, že vedľajší účastník má jednak právo na právnu pomoc pred súdmi, čo je základné ústavné právo v zmysle čl. 47 ods. 2 Ústavy SR, ktoré sa v rámci civilného súdneho konania realizuje možnosťou zabezpečiť si kvalifikované právne zastúpenie splnomocneným právnym zástupcom- advokátom, ako i má právo na náhradu trov konania, v prípade, ak právo na náhradu trov konania vznikne tomu účastníkovi, na strane ktorého v konaní vystupoval. Ustanovenie § 93 ods. 2 OSP umožňuje, aby právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana spotrebiteľských práv podľa zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, vstúpila do súdneho konania na strane účastníka (spotrebiteľa), ktorému chce svojimi procesnými úkonmi pomáhať, avšak nemôže byť vedľajším účastníkom len vo vzťahu k časti predmetu konania, ktorá mu „vyhovuje“ a vo zvyšnej časti predmetu konania vyplývajúceho zo spotrebiteľskej zmluvy neposkytnúť pomoc účastníkovi, popri ktorom sa zúčastňuje konania. S poukazom na uvedené, odvolací súd považuje záver súdu prvého stupňa o nemožnosti vstupu vedľajšieho účastníka do časti konania za správny.

Odvolací súd len dodáva, že účinky vstupu vedľajšieho účastníka do konania nastávajú okamihom doručenia jeho oznámenia súdu, že do súdneho konania na strane niektorého z účastníkov konania vstupuje. Vedľajšie účastníctvo sa teda zakladá vlastným vstupom vedľajšieho účastníka do konania- podaním, ktorým tretia osoba (či už z vlastného podnetu, alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu) oznámila súdu svoj vstup do sporového konania na strane niektorého z účastníkov ako vedľajší účastník, pričom prípustnosťou vedľajšieho účastníctva - ako zákonodarca stanovil - sa súd zaoberá len na návrh, t.j. až po tom, čo niektorý účastník namietne neprípustnosť takéhoto postupu (vstupu vedľajšieho účastníka do konania). V prejednávanej veci vedľajší účastník na strane žalovanej vstúpil do konania na základe oznámenia o jeho vstupe do konania, doručeného súdu

prvého stupňa dňa 11. 08. 2014, z obsahu ktorého vyplýva, že vedľajší účastník vstúpil do konania v súlade s ustanovením § 93 ods. 2 OSP za účelom ochrany práv žalovanej ako spotrebiteľky, nakoľko predmetom konania sú nároky žalobcu vyplývajúce z hromadne uzatváraných spotrebiteľských zmlúv. Vedľajší účastník oznámením o vstupe do konania, ktorého účinky vstupe nastali dňa 11. 08. 2014, vstúpil do konania, predmetom ktorého je zaplatenie sumy 474,11 eura. Potom následné oznámenie vedľajšieho účastníka na strane žalovanej, doručené súdu prvého stupňa dňa 17. 09. 2014 (po tom, čo sa vedľajší účastník oboznámil s obsahom žaloby a príloha k nej) o tom, že vstupuje ako vedľajší účastník na strane žalovanej, len čo do časti konania týkajúceho sa zaplatenia náhrady škody vo výške 268 eur, je potrebné považovať za bezpredmetné, keď účinky jeho vstupe do konania v spore o zaplatenie sumy 474,11 eura nastali dňa 11. 08. 2014. Výhrada vedľajšieho účastníka, že vstúpil do konania na strane žalovanej len v časti žalobcom uplatneného nároku, nemá opodstatnenie.

Podľa § 137 OSP trovy konania sú najmä hotové výdavky účastníkov a ich zástupcov včítane súdneho poplatku, ušlý zárobok účastníkov a ich zákonných zástupcov, trovy dôkazov, odmena notára za vykonávané úkony súdneho komisára a jeho hotové výdavky, náhrada výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, odmena správcu dedičstva a jeho hotové výdavky, tlmočné a odmena za zastupovanie, ak je zástupcom advokát.

Podľa § 142 ods. 2 OSP, ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

Ustanovenie § 142 OSP vyjadruje zásadu zodpovednosti za výsledok, ktorá spočíva v tom, že účastník konania, ktorý v spore uspel, má nárok na náhradu trov konania. Čiastočný úspech vo veci zakladá nárok na pomerné rozdelenie náhrady trov konania alebo na to, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania (zaplatené trovy sa nenahradia žiadnemu z účastníkov). Aby čiastočný úspech založil nárok na čiastočnú náhradu trov konania, je potrebné, aby to bol prevažujúci úspech, t.j. aby po porovnaní procesnej úspešnosti oboch sporových strán zostala ešte suma opodstatňujúca záver o prevažnom úspechu jedného z účastníkov sporu. Okrem úspechu predpokladom na vznik nároku na náhradu trov konania je aj účelnosť trov potrebných na uplatňovanie alebo bránenie práva. Účelnosť trov sa dá stotožniť s nevyhnutnosťou alebo s právnou možnosťou vynaloženia trov spojených s uplatňovaním ústavne zaručeného práva na právnu pomoc. Nevyhnutné sú tie trovy, ktoré sa musia vynaložiť na procesné úkony nariadené súdom, potrebné na zaujatie procesného stanoviska k žalobe, k meritórnemu vyjadreniu účastníka konania, k vykonanému dôkazu, na použitie opravných prostriedkov, na zaplatenie súdnych poplatkov a na hotové výdavky. Trovy potrebné na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva sa nemôžu posudzovať ako celok, ale každý úkon alebo každé podanie treba posudzovať samostatne.

V prejednávanej veci súd prvého stupňa o žalobnom návrhu, t.j. o zaplatení sumy 474,11 eura s príslušenstvom, rozhodol rozsudkom zo dňa 31. 10. 2014 č. k. 13C/197/2014-71 tak, že žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 214,51 (správne malo byť 206,11 eura, ktorá časť rozhodnutia nepodlieha preskúmaniu odvolacím súdom pre absenciu odvolania) eura spolu s 9% úrokom z omeškania ročne zo sumy 214,51 eura (správne malo byť 206,11 eura) od 03. 07. 2012 do zaplatenia. Vo zvyšku, t.j. v sume 268 eura titulom uplatnenej náhrady škody, žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na ich náhradu (§ 142 ods. 2 OSP).

Z uvedeného vyplýva, že žalobca mal vo veci úspech v sume 214,51 eura s príslušenstvom, čo predstavuje v pomere k celému predmetu konania o zaplatenie 474,11 eura s príslušenstvom úspech žalobcu v 45,24 % a úspech žalovaného v 54,76 % eura. Odvolací súd tak rozhodnutie súdu prvého stupňa o trovách konania vedľajšieho účastníka, ktorý zdieľa procesný úspech, resp. neúspech žalovanej v tomto súdnom konaní, považuje za správne, keďže pomer úspech a neúspech každého z účastníkov je porovnateľný, bez prevažujúceho úspechu, resp. neúspechu jednej z procesných strán. Na uvedenom závere nič nemení ani skutočnosť, že súd prvého stupňa pri rozhodovaní o predmete sporu vo výške 474,11 eura priznal žalobcovi zaplatenie sumy 214,51 eura a žalobu zamietol, čo do zaplatenia náhrady škody v sume 268 eur, čo spolu predstavuje sumu 482,51 eura, keďže predmetom odvolacieho konania bolo len preskúmanie výroku rozhodnutia súdu prvého stupňa o trovách konania vedľajšieho účastníka, v rámci posúdenia ktorých toto pochybenie súdu prvého stupňa je bez zásadného významu a spôsobuje len nepatrný rozdiel z hľadiska pomeru úspechu a neúspechu účastníkov konania. Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti týkajúcej

sa trov konania vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi ako vecne správne v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP, a napriek úspechu žalobcu v odvolacom konaní odvolací súd o trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože si trovy odvolacieho konania neuplatnil.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.